

4.2. Udvalgets overvejelser og forslag

4.2.1. Nulgrænse for kørsel med bevidsthedspåvirkende stoffer i blodet

Udvalget har anbefalet, at der indføres en lovregel, hvorefter kørsel med en koncentration af visse stoffer i blodet i sig selv vil udgøre et strafbart forhold, og at dette sker gennem indførelse af en legal nulgrænse. Efter udvalgets opfattelse er der behov for udvidelse af det strafbare område således, at førere af motordrevne køretøjer, der indtager stoffer, som indebærer en generel risiko for påvirkning af evnen til at føre motordrevet køretøj på fuldt betryggende vis, kan straffes uanset, at det ikke konkret kan påvises, at indtagelsen af stoffet har påvirket evnen til at føre køretøj.

Udvalget har ved sin anbefaling af en nulgrænse lagt vægt på, at en række stoffer har en bevidsthedspåvirkende virkning af en sådan art, at indtagelse af stoffene i almindelighed vil medføre betydelig risiko for, at den pågældende bliver ude af stand til at føre motordrevet køretøj på betryggende vis. Udvalget har i den forbindelse peget på, at kørsel af motordrevet køretøj under påvirkning af euforiserende stoffer forøger risikoen for færdselsulykker. Dette gælder navnlig, hvis de euforiserende stoffer virker i sammenhæng med alkohol.

Udvalget har endvidere lagt vægt på, at en nulgrænse for visse bevidsthedspåvirkende stoffer i forbindelse med kørsel af motordrevet køretøj til fordel for færdselssikkerheden vil kunne medføre en effektivisering af retshåndhævelsen af reglerne om kørsel under påvirkning af bevidsthedspåvirkende stoffer.

I den forbindelse har udvalget peget på, at den gældende bestemmelse i færdselslovens § 54, stk. 1, stiller betydelige krav til politiets efterforskning og anklagemyndighedens bevisførelse. I praksis vil strafansvar først komme på tale i tilfælde, hvor der kan føres bevis for, at den pågældende har indtaget det pågældende stof, at den pågældende af denne grund har befundet sig i en sådan tilstand, at han eller hun ikke har været i stand til at føre køretøjet på fuldt betryggende måde, og at der hos gerningsmanden var den fornødne tilregnelser i forhold til disse forhold. Hvis politiet fatter mistanke om påvirkning af stoffer, skal der således udtages blod- eller urinprøve og foretages klinisk undersøgelse af føreren med henblik på at konstatere, i hvilken grad den pågældende er påvirket af stoffer. Udvalget har antaget, at den relativt bevistunge karakter af disse sager indebærer, at de ofte ikke fører til domfældelse, selv om føreren faktisk ikke har været i stand til at føre køretøjet på fuldt betryggende måde.

Udvalget har ved sin anbefaling af en nulgrænse endelig lagt vægt på, at der i Finland, Sverige og Tyskland allerede er indført nulgrænser for visse stoffer i blodet i forbindelse med kørsel af motordrevet køretøj.

Udvalget har i forbindelse med forslaget om en nulgrænse overvejet, om det vil være muligt at opstille en anden grænseværdi end en nulgrænse for indhold i blodet af stoffer, der generelt vil kunne påvirke evnen til at føre køretøj.

Udvalget har herom nærmere anført, at en ordning med en kvantitativ grænse for indholdet af stoffer i blodet svarende til den kvantitative grænse for indhold af alkohol i blodet under kørsel af motordrevet køretøj måtte forudsætte, at det ville være muligt for hvert enkelt af de omfattede stoffer tilnærmelsesvis at fastsætte en kvantitativ grænse efter, hvor stor en koncentration af stoffet i kroppen der gør den pågældende ude af stand til at føre motordrevet køretøj på fuldt betryggende måde. Der findes imidlertid ikke tilstrækkeligt medicinsk videnskabeligt grundlag for at sammenkæde en bestemt koncentration af et stof i blodet med en forringelse af evnen til at føre motordrevet køretøj på fuldt betryggende måde. Selv om dette havde været tilfældet, ville kvantitative grænser for koncentrationen af de forskellige stoffer i blodet efter udvalgets opfattelse ikke kunne præsenteres på en enkel måde svarende til reglerne om alkoholkoncentration i blodet eller udåndingsluften. Udvalget har anført, at en opstilling af kvantitative grænser for alle stoffer, der kan påvirke føreevnen negativt, ville være helt uoverskuelig og dermed særdeles uhensigtsmæssig set fra en retsinformatorisk synsvinkel og endvidere uegnet som målestok for, om der foreligger et strafbart forhold.

Udvalget har i forlængelse heraf peget på, at en nulgrænse, som omfatter stoffer, der generelt kan anses for færdselssikkerhedsmæssigt farlige eller risikable, vil have en væsentlig pædagogisk værdi, idet den i oplysningsmæssig sammenhæng vil være klar og enkel at forstå for borgerne.

Udvalget har om spørgsmålet om, hvilken grænseværdi der bør fastlægges, bemærket, at det vil kunne anføres, at der savnes et klart medicinsk grundlag for at antage, at enhver mængde af narkotika eller andre stoffer i blodet vil medføre, at den pågældende vil være ude af stand til at føre motordrevet køretøj på fuldt betryggende måde. En nulgrænse vil således kunne føre til domfældelser, der ikke bygger på, at føreren konkret har været til fare for færdselssikkerheden. Udvalget har hertil anført, at dette rent principielt ikke adskiller sig fra det forhold, at blodpromillekriteriet i 1976 afløste føreevnekriteriet som grundlag for